

Thijs, Nikola en Taylan, richten Tilburgse studentenvakbond op

Een platform voor alle studenten in Tilburg. Drie studenten vonden het de hoogste tijd dat de gemeente de studenten meer betreft bij hun beleid. Met een vakbond hopen ze dit te bereiken.

Noëlle Zarges

Tilburg

Een woningtekort, studentenarmoede en zelfs eenzaamheid. Thijs Jansen (21), Nikola Novoselec (23) en Taylan Mete (26) zijn alle drie studenten aan Tilburg University, maar willen zich ook inzetten voor Tilburgse studenten via de vakbond Federal Union Students Tilburg (F.U.S.T.).

„De gedachte achter de vakbond is dat wij een platform geven aan alle studenten en verenigingen binnen Tilburg, om de problemen van studenten aan te kaarten en een plek te hebben waar ze worden gehoord en geholpen met die problemen”, legt Jansen uit.

Studentenraad stopt

Op dit moment is er in Tilburg alleen een studentenraad, maar geen vakbond. „Dat is heel gek als je bedenkt dat bijna elke studentenstad een vakbond heeft, behalve Tilburg.” De studentenraad werkt op dit moment samen met de gemeente. „Maar die zijn altijd afhankelijk van hen. Als de gemeente iets niet wil, kunnen ze niks”, zegt Jansen.

Onlangs kondigde de studentenraad dan ook aan ermee te stoppen. F.U.S.T. wil graag in contact komen met de gemeente. „We hebben al meerdere mails gestuurd, we willen graag in gesprek met ze.” Maar wel of geen contact, F.U.S.T. komt er. „Niet alleen voor universiteitsstudenten, maar echt voor elke student.”

Een van de plannen van de vakbond is om een rechtsbureau op te zetten gespecialiseerd in problemen waar studenten mee te maken hebben. „Daar kunnen ze naartoe met al hun problemen, van huurproblemen tot examens.”

Volgens de drie studenten speelt de vakbond ook een belangrijke rol voor internationale studenten. Novoselec komt uit Kroatië en weet hoe belangrijk integratie is voor een internationale student. „Internationale studenten moeten het gevoel hebben dat zij er ook bij horen. Het gaat niet alleen om politiek, maar ook over de kwaliteit van leven van studenten in Tilburg.”

Mete heeft ook al ideeën voor de vakbond. „We denken bijvoorbeeld na over chatgroepen waar mensen in gesprek kunnen met elkaar zodat studenten elkaar kunnen helpen.” Wie het ook ziet zitten om mee te werken aan de vakbond is volgens de jongens van harte welkom. „We vinden het belangrijk om impact te maken en studenten een stem te geven. Als jij dat ook vindt, sluit je dan vooral bij ons aan.”

We vinden het belangrijk om impact te maken en studenten een stem te geven

– Taylan Mete

Een gemeentewoordvoerder laat weten dat ‘de Studentenraad werd geïnitieerd door de gemeente met als voornaamste doel een grotere betrokkenheid van studenten bij het beleid te bewerkstelligen’ en dat die ‘helaas niet het beoogde resultaat heeft bereikt’. „De gemeente herkent zich niet in de opmerking dat de studentenraad afhankelijk van haar is, aangezien de gemeente geen deel uitmaakt van het bestuur.”

De gemeente Tilburg heeft contact met F.U.S.T. en onderzoekt of die kan worden betrokken bij de samenwerking met betrekking tot het Student Housing Covenant, een overeenkomst waarbij studentenhuysvester SHH en de gemeente samenwerken aan meer studentenkamers.

▲ Glazenier Stef Hagemeyer zucht onder de belastingschuld die hij door coronasteun heeft opgelopen. FOTO: JULES VAN IPEREN/PIX4PROFS

Coronaschuld dreigt glazenier te nekken

Op z'n 75ste knokt Stef Hagemeyer, glazenier van naam en faam, voor zijn bestaan. De coronasteun die hij terug moeten betalen, hangt als een molensteen om zijn nek.

Tom Tacken

Tilburg

Het is nog nooit zo stil geweest in de Antonius van Paduakerk, sinds twintig jaar geleden Glasatelier Hagemeyer er aan de Hoefstraat bezit van nam. Overladen met belastingschuld, ontstaan ten tijde van corona, heeft Stef Hagemeyer begin dit jaar afscheid moeten nemen van zes medewerkers in vaste dienst, onder wie zijn eigen zoon. „Ik heb nu een eenmansbedrijf”, zegt de 75-jarige, die van geen ophouden wil weten. Hij is immers meer kunstenaar dan ondernemer. „En creëren staat bij mij al 62 jaar gelijk aan werken.”

Dus pijnigt Hagemeyer zich óók het hoofd over een nieuw concept met reflecterende spiegels. 'Toetredend daglicht' noemt hij het. „Maar daar komen wel investeringen in machines bij kijken. Eerst maar eens dit fiscale robbeetje uit zien te vechten.”

In een aangetekende brief aan de Belastingdienst zegt hij waar het op staat. „Dat is ook wel fijn, nu ik even geen rekening met overheden of opdrachtgevers hoeft te houden”, grijnst de glazenier.

Die coronasteun, zo heeft hij onder de aanhef 'mijne heren' op durven te schrijven, is niet anders dan een 'strop om de nek' waarmee ze hem nu aan het 'wurgen' zijn. Is hem destijds dan niet duidelijk gemaakt dat eens de dag van terugbetalen aan zou breken? „Luister, al die coronagelden zijn uitgekeerd om het financiële systeem te stabiliseren en de onderdanen van dit land, dus ook mijn

werknemers, aan het eten en drinken te houden. Ik was niet meer dan doorgeefluik, maar nu wordt 230.000 euro aan schuld wel op mijn schouders gelegd.”

Hagemeyer denkt er niet aan om samen met een stoet aan mkb'ers kopje onder te gaan in de faillissementsgolf die zich aan het aftekenen is. De fiscus toont zich niet langer coulant.

Aan het slot van zijn gepeperde brief komt Hagemeyer met een voorstel aan de fiscus. Kunnen ze hem nog een jaar respijt geven? Hij is bereid zijn eigen huis ver-

Ondernemersrisico, zeggen ze dan. Alsof dit mijn calamiteit was

– Stef Hagemeyer

derop in de stad te verkopen om vervolgens met zijn vrouw, die met hartklachten kampt, in de kerk te gaan wonen. Een woonbestemming moet dan nog wel even geregeld worden: „Lijkt me niet zo moeilijk, toch?”

De plannen die hij sowieso met zijn kerk en de ruimte eromheen heeft, houdt hij nog voor zich. Ze zijn al wel met een architect, maar nog niet met de gemeente doorgesproken.

Stef Hagemeyer is een glazenier van naam en faam. Zijn portfolio, in een halve eeuw tijd opgebouwd, bevat zo'n vierhonderd opdrachten. De laatste drie heeft Hagemeyer door de coronacrisis

heen moeten slepen. Het gaat om hoogkwalitatieve glas-in-loodramen voor de Laurenskerk in Rotterdam, de nieuwe Sint Bavo in Haarlem en de Grote Kerk in Loenen aan de Vecht.

„Werknemers die ziek werden, vergunningverlening die stil kwam te liggen. Loenen duurde jaren langer dan gepland. Ondernemersrisico, zeggen ze dan. Alsof dit mijn calamiteit was.”

Werken in de winterkou

Na corona kwam ook nog de energiecrisis. „Aan stookkosten voor mijn oven was ik tien keer zoveel kwijt als toen ik hem aanschafte. Maar de kerk kreeg ik ook niet meer verwarmd. In de winterkou heb ik aan mijn ramen voor Loenen doorgewerkt.”

Het gebrandschilderde raam voor de Laurenkerk herinnert aan het bombardement op Rotterdam. Door speciale versmeltingstechnieken slaagde Hagemeyer er met zijn 'glasvriend' JanHein van Stiphout in om de vlammen als het ware door de ramen heen te laten slaan.

Toen het klaar was, verhinderde corona de onthulling van het vredesraam door koning Willem-Alexander. Zijn moeder zou dat een jaar later alsnog doen. „Ik kreeg van iedereen applaus. Beatrix vroeg me nog: 'Wat ga je in de toekomst doen?' Dat kan ik nu dus beter aan de Belastingdienst vragen.”

Had hij met de kennis van nu niet beter kunnen bedanken voor die coronagelden? „Nee, dan had ik niet alleen mijn werknemers maar ook mijn klanten gedupeerd. Tijdens een storm moet de kapitein op het schip blijven.”

Ook nu dat roerloos lijkt rond te dobberen, wil Hagemeyer niet wijken. „Ergens vind ik het ook wel leuk om hier een punt van te maken. Mijn lijf is voor dit gevecht nog sterk genoeg.”

▲ De drie bestuurders van de Tilburgse studentenvakbond, vanaf links Thijs Jansen, Taylan Mete en Nikola Novoselec. FOTO: BD